

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 20 de setembre del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit del 22-07-2013, la Sra. R.A.V. va presentar demanda laboral contra el Sr. E.P.G., titular del negoci H., demanant que se'l condemnés a satisfer-li la suma total de 12.519,35.-euros en concepte d'havers laborals impagats i la suma de 1.873,40.-euros en concepte d'indemnització per a acomiadament injustificat, improcedent i fet de forma indeguda, al pagament dels interessos legals corresponents, a declarar i cotitzar prop de la CASS, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal del Sr. E.P.G., es va oposar a la demanda sol·licitant la seva desestimació íntegra amb imposició de costes.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 01-02-2016, decidint "*Estimar íntegrament la demanda formulada en data 22 de juliol de 2013 per la Sra. C.F.L., Procuradora dels Tribunals andorrans, actuant en nom i representació de la Sra. R.A.V. contra el Sr. E.P.G.; Condemnar al defenent a satisfer a la demandant la quantitat de 14.392,72 €, més interessos legals i costes judicials en els termes del quart fonament jurídic. Tanmateix haurà de declarar l'import brut corresponent prop de la CASS.*".

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. E.P.G., demanant la seva revocació parcial en el sentit de :

- fixar en l'import de 770,88 euros la indemnització que correspon abonar a la Sra. R.A.V. en concepte d'acomiadament efectuat en forma indeguda;
- desestimar en tots els seus extrems les reclamacions efectuades per la Sra. R.A.V. en concepte d'havers laborals ;
- condemnar a la Sra. R.A.V. al pagament de les costes processals ocasionades en aquesta segona instància, inclosos honoraris d'advocat i de procuradora.

La Sra. R.A.V. no ha presentat cap escrit de contesta als greuges.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els arguments revocatoris són en essència els següents : 1) el salari pactat era el mínim vigent per una recepcionista i no pas el de 2.500.- euros considerat pel tribunal ; 2) els avançaments i liberalitats fets a la Sra. R.A.V. no poden acreditar que el salari era de 2.500.-euros ; 3) la treballadora s'ha emportat els butlletins de salaris emmagatzemats a la recepció ; 4) la relació va començar el 21-11-2012, al moment d'obrir l'hotel, i no abans i 5) no endeuta cap import perquè es va pagar el salari pactat i perquè la Sra. R.A.V. va gaudir dels dies de recuperació deguts i de les vacances meritades.

II.- Ha quedat acreditat a les actuacions que la Sra. R.A.V. treballava pel Sr. E.P.G., titular administratiu de l'H., sense que es formalitzi cap contracte de treball.

No es discuteix l'existència d'aquesta relació laboral i no es discuteix més que el comiat es va practicar en unes condicions donant dret a l'assalariada a percebre la indemnització de l'article 98 del Codi de relacions laborals (acomiadament verbal).

El que queda controvertit en aquesta alçada és la fixació dels conceptes deguts a la demandant, el que passa per la determinació de l'import del salari pactat, de la data d'inici de la relació laboral i dels dies festius i de vacances insatisfets.

Però, força és de constatar que la part recurrent només repeteix la seva argumentació i les seves afirmacions exposades en primera instància sense aportar cap argument específic per desvirtuar la motivació del tribunal Unipersonal i que va portar aquest darrer a considerar que els elements de la causa avalaven la tesis de la treballadora. Tal constatació seria suficient per desestimar el recurs.

III.- En tot cas, compartim la posició del primer jutjador tal com exposarem de seguit.

En efecte, l'assalariada va sostenir que la relació laboral havia començat als principis del mes d'octubre del 2012 inicialment per una jornada laboral de 4 hores al dia per tal de preparar l'obertura i la temporada d'hivern (amb un salari de 1.250.-euros), i que a partir del mes de novembre del 2012, havia passat a fer de directora de l'hotel amb un salari pactat de 2.500.-euros (més allotjament i pensió alimentària), un horari setmanal de 48 hores, amb un dia de descans setmanal.

De contrari, la versió de l'empresari va ser que l'havia contractada el 21-11-2012 (data corresponent amb l'obertura de l'hotel), com a recepcionista, pel salari mínim vigent (més allotjament i pensió alimentària), per una jornada laboral de 8 hores diàries i 2 dies de descans setmanal.

Pel que fa al primer aspecte de les coses, és a dir la realitat de les funcions, l'empresari ha insistit en el fet que la Sra. R.A.V. només era recepcionista i no directora. Però, aquesta afirmació no ve confirmada per cap element objectiu i queda contradita a la vegada per la realitat de les tasques que desenvolupa l'assalariada i pels testimoniatges obrant en autes. No cal repetir la motivació del tribunal al respecte però sí insistir en tres aspectes.

El primer és que ressurta clarament dels autes que la Sra. R.A.V. tenia certa llibertat per a organitzar la seva feina, que tenia cert poder de direcció i que fins i tot va acomiadar a uns treballadors. Tal circumstància i tal poder no corresponen a una mera recepcionista sinó a una directora.

El segon és el testimoniatge de la Sra. P. (folis 79 i 321). Es tracta d'una persona aliena al conflicte puix es dedica a la venda de material d'hoteleria, i va manifestar que al mes de setembre del 2012 va saber que l'hotel buscava personal i que va posar en contacte la Sra. R.A.V., qui buscava feina, amb els responsables de l'hotel qui *"buscava una persona perd dur a terme les tasques de directora de l'hotel"*. Va afegir que, si desconeix les tasques contractades, quan venia a l'hotel *"la veia per tot arreu"* i aquesta darrera li comentava que *"feia de tot"*.

El tercer són les manifestacions del Sr. M., antic cuiner de l'hotel, davant del servei d'inspecció de treball. No es pot considerar que té cap mena de simpatia per la Sra. R.A.V. puix ha volgut deixar constància que en

la seva condició de directora tractava el personal de forma despòtica i desconsiderada (foli 206).

Quant a la data d'inici de la relació laboral, el sol fet que és només en data 21-11-2012 que l'hotel va obrir de manera oficial (en realitat el 13-11-2012, veure folis 69 i 303) no és incompatible amb el fet que la relació laboral va començar amb anterioritat, ni amb la versió de la demandant explicant que en un primer temps va començar un lloc de treball i un salari reduït justament per preparar l'obertura de la temporada d'hivern.

De fet, el testimoni de la part empresarial, la Sra. S., així com el propi Sr. E.P.G., expliquen que hi havia personal treballant en l'hotel a l'octubre del 2012.

A més, el Sr. C., testimoni interessat per la part empresarial, indica que va començar a treballar el 15-11-2012 quan es pot constatar que va ser donat d'alta a la CASS el 21-11-2012 (foli 149), element que pot confirmar l'afirmació de la part agent que era una pràctica habitual de l'empresa de declarar els empleats amb retard.

A això, podem afegir que el Sr. G. manifesta que va deixar de treballar fins als mitjans del mes de novembre del 2012 i que quan la Sra. R.A.V. va començar a treballar, ell ja hi era. Per tant, això confirma com a mínim que la relació laboral d'autes és anterior al 21 de novembre del 2012.

Quant als testimoniatges dels Srs. C. i S. que finalment constitueix la seva prova essencial, i que la part defenent invoca varies vegades, presentant-los com als únics creïbles, hem de ressaltar, d'una banda, que aquetes dues persones són amics de la part defenent i foren acomiadades per la Sra. R.A.V., i que per tant les seves manifestacions s'han de valorar amb molta cautela, i d'altra banda, que aquests dos testimonis es contradiuen sobre punts essencials com són la qüestió del lliurament dels butlletins de salari, la de la compensació dels festius, la de l'existència d'un pla horari i fins i tot sobre la qüestió de les tasques de la Sra. R.A.V. ja que mentre la Sra. S. afirma que només era recepcionista, el Sr. C. va manifestar (a pregunta de la part empresarial) que no és cert que la Sra. R.A.V. treballava com a responsable de la recepció de l'hotel (folis 93 i 282).

Així les coses, el tribunal podia considerar que la versió de la demandant ha quedat acreditada en autes, que la relació laboral s'inicià al mes d'octubre del 2012 i que la seva tasca era la de directora.

Pel que fa a l'import del salari, és evident que una persona que desenvolupa les tasques d'una directora no percep el salari mínim vigent inferior a 1.000.-euros.

No s'ha provat que ella s'havia endut els butlletins de salari, sobretot quan ressurt de les actuacions que era una pràctica de l'empresa de no lliurar-los fins al moment de finalitzar la relació i que l'acomiadament de la Sra. R.A.V. es va practicar de manera fulminant.

Encara que no es tracti d'una prova directa sinó d'un indici sobre el nivell de remuneració que pot correspondre a les capacitats professionals de la Sra. R.A.V., s'ha de remarcar que la seva autorització inicial de residència i treball tramitada pel compte d'una altra empresa va ser en base a un salari de més de 2.000.-euros.

D'altra banda, de cap manera l'empresa ha justificat que els pagaments invocats per la demandant foren efectuats en concepte d'avançaments o liberalitats o préstecs (la part empresarial varia sobre aquest punt). Per tant, cal constatar amb el tribunal *a quo* que dits pagaments superen de manera significativa el salari mínim.

Per conseqüent, cal confirmar el criteri del tribunal sobre la determinació del salari.

Pel que fa als dies de festa i de vacances, cal recordar que és a l'empresa que pertany provar que va respectar les seves obligacions al respecte. I donat que no existeix cap llibre d'hores o pla horari ni cap prova documental i que les afirmacions genèriques de l'empresari i dels dos testimonis suara esmentats són totalment insuficients per constituir una prova convincent, és amb bon criteri que el tribunal va donar lloc a les pretensions de l'actora.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

IV.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna del recurrent al

pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs del Sr. E.P.G. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 01-02-2016 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR al Sr. E.P.G. les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.